

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATA LLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' EXTINCIÓ DELS FRARES.

O no sé pas si ho he somiat ó si realment es cert; pero lo que vaig á contarvos si no es veritat, podria serho.

Se tracta de un convent de frares de un poble de Fransa. Al veure's amenassats de una próxima expulsió celebran concell, deliberan y resolen apartar-se.

Comensan á fer provisions, omplen totas las botes del seller, amaran cals, preparan morter, apilen mahons, s' arremangan l' hábit y ab aquella activitat febril que desplega una guarnició lo dia avans del siti de una fortalesa, comensan á tapiar portas y finestras ab mahó de plà.

La comunitat es numerosa, tothom treballa de gust, y en pocas horas aquell refugi de la soletat y de la oració queda aïslat del mon.

Lo treball obra la gana, y aquell dia la comunitat vā fer un bon ferat al magatzém de las provisions. Un hermano grás com una bota de set cargas, vā fer una juguesca y vā guanyarla. La juguesca consistia en menjarse tot un pernil per postres.

La satisfacció de la carpanta dona gran alegria, y aquell dia la comunitat vā celebrar un tiberi de jochs y dansas, bromas y gatadas.

—¡Qué vingan los enemichs de la religió! cridava el pare guardiá mentres se l' hi movian las barbilleras; que vingan. ¡Primer morir que rendirnos! Per fi de festa la comunitat en massa vā jugar á amagá esquenes.

Y despresa... á la nona.

Aquella festassa, may celebrada, vā rompre fins á cert punt la disciplina; y la gresca y l' tiberi vā repetirse l' endemà, l' endemà passat y l' altre dia. «Ab bons talls y bons tragos fá de bon passar la vida, incomunicats ab lo mon» deyan los frares més sibaritas.

Y mentres los més vells jugaven á narissas ab lo porró sobre la taula, los més joves y ágils, jugaven á geps en la gran sala del convent. «Si aixó es guerra, exclamava un cuyner, ni may hi haja pau.»

Pero una bota de vi bò y un home valent aviat s' acaben. Panxa plena dona alegria; pero també l' alegria té un terme, y la alegria dels frares vā començar á anar com una candela cap per avall, quan despresa de tots aquells desordres vā notar lo pare raboster la gran baixa que havian fet las provisions.

—¿Qué fém? preguntava tot estamordit.

Obrim una gatonera dissimulada, deya un novici, y l' més prim d' entre nosaltres qu' hi passi y vaja á provehir á las casas de aquellas personas caritativas que tenen bona voluntat al convent.

—May, respondia un frare aixut de gèniti y de galtas: una petita gatonera seria una bretxa pels nostres enemichs.

—Homes sense fé! cridava l' pare guardiá, sempre ab aquell eloquent moviment de bárballeras. Homes sense fé, que no sabeu que l' omnipotència divina y la misericòrdia del Cel son inagotables; que no us recordeu del corp que duya un pà a Sant Geroni, de la ballena que trasportava a Jonás, del mateix Jesucrist que multiplicava ls pans y ls peixos... [A la capella tots, y á pregar per que s' aumentin las provisions!

Ni las oracions, ni l' aigua de Lourdes ab la qual varen ferse aspergis al rebost ván servir de res. Las provisions anavan minvant de una manera desesperadora. Un dia vā acabarse tot ménos lo vi. Pero ¿que havian de ferne aquells angles de Déu del vi no més.

Alguns s' haurian rendit; pero n' hi havia d' altres qu' estaven posseits d' una santa energia per alentar als débils. La paraula «rendició» vā esborrarse del diccionari. La pare guardiá vā amenassar ab l' emparedament dintre de la seva celda respectiva, sense menjar ni beura, al frare que arribés á proferir aquesta paraula.

Tota la comunitat vā fer forsas de flaquesa, y aquell dia memorable al refetó van servir, degudament bullit, le cuiro de totes las cadiras de baquetxa.

¡Ab quina abnegació varen roseigarlo!

Al dia següent encara van tenir un recurs, fent caldo ab los hábits greixosos dels llechis encarragats de la cuyna, y ab los ossos del teclat de l' orga.

Pero al dia següent, ja no 'ls quedava res.

**

Liavars arribá l' hora de las grans resolucions.

Y com que las corrents de la energia continua van dominant, vā acudirse á aquell extrém horroso, que segons contan certas novelas, emplean los náufrechs, quan ja no 'ls queda res per menjar. No hi ha remey: ja que aixís com aixís tots han de morir, més val sacrificiarne un de sol, per aplacar la fam dels altres.

Un proposava que las sorts se fessin á palletas; pero vā predominar lo sistema del as d' oros. Se ván anar distribuint las cartas del joch y l' infeliz á qui l' hi vā tocar l' as d' oros, vā ser la víctima designada.

¡Escena cruel y horrorosa que vā anar-se repetint fins que de la comunitat ja no 'n quedava més que mitja!

Liavars los sacrificis se feyan dia per altre; més tard cada tres dies un.

—Qui sab! exclamava l' pare guardiá que ab aixó de l' as d' oros hi tenia molta sort. Potser mentres tant pujarán les nostres, y podrèm des-

aparedar lo convent, després d' haver alcansat la més portentosa de las victorias.

Esperans vana! Al dia següent l' hi tocava l' as d' oros, à n' ell, y com qu' era gràs y sapat y duya una magnifica cansalada, 'ls restos d' aquella fogosa comunitat van tenir aliment sà y nutritiu per tota una senmana.

Al últim no van quedar més que tres frares, y dos d' ells van avenirse, resolent amarrar al tercer, que 'ls era molt antipàtich, á l' hora en que dormís. Aixís ho varen fer, prescindint de la sort y de tota formalitat.

Pero quan ja d' aquest infelis no 'n quedaven més que 'ls ossos, los dos últims frares plens de desconfiansa se tancavan dintre de la celda per fugir l' un de la sorpresa del altre. Desgraciadament pél més débil, un dia l' més fort, incitat per una fam de lllop que 'l treya de la cova, vā anar ab un martell y una escarpra al quartó del company, vā espanyar la porta.... y l' resto no cal descriurho. Un lluyta desesperada, un cadáver, y una olla al foc esplicavan clarament tot aquell misteri.

L' últim frare, com lo cocodrilo, menjava y plorava al mateix temps.

Finalment, al cap d' una senmana, quant cansada del silenci que á dintre del convent se observava, la policia vā desaparedar los portas, després de practicar un detingut registre, vā trobar á l' últim frare al refetó, sense camas y ab un os á la boca.

Aquell infelis avants de rendir-se, 's menjava á si mateix.

P. K.

IUHEN que á Ripoll hi ha un regidor tant ben ensenyat, que quan un dels seus companys s' atreveix á contradir á l' arcalde, l' hi atia una garrotada.

Y 'l pobre que la rep, parodian als moros que diuhen «Déu es Dèu y Mahoma 'l seu profeta», respon: «L' arcalde es 'l arcalde, y qui tinga un nyanyo que se 'l curi.»

Ha mort á Santader á una edat avansada lo patrici D. Joseph Maria Orense, marqués de Albaida, de qui pot dirse ben bè qu' era 'l patriarca de la democracia espanyola.

Lo seu amor á las ideas de progrès era antich y arrelat, de manera que no hi ha á Espanya un demòcrata que no l' estimés y no l' hi professés gran veneració y respecte.

**

Orense, en lo Parlament, sense ser un gran orador, era una verdadera notabilitat. Tenia un caràcter viu y un ingeni tant agut y tant càustich, que de vegades ab un xiste ó ab una senzilla frase desconcertava y rendia als seus enemichs.

Jo recordo que un dia, en las Constituents, després de la Revolució, se dissenyava una qüestió de moralitat y la majoria vā demanar sessió secreta. Orense vā alsarse del banch y vā dir:

—Sí, féu bé: celebrém sessió secreta: vosaltres mateixos ja confesséu que aquesta roba es molt bruta, y la roba bruta s'renta á casa.»

**
Del inolvidable Orense es també aquella inginyosa descomposició dels diputats independents, que desde llavors han caygut en lo ridícul.

«Aquests diputats independents, tot just arriban á las Corts perden l' in y s'quedan dependientes del govern, perden lo de y s'quedan pendientes de la paraula de un ministre; perden lo pen y s'tornan dientes del pressupuesto; però cayent lo govern, en la cayguda, perden lo di, y quedan convertits en uns entes ridícules.

**
Pobre Orense! Sols l' haver viscut 77 anys, lo haver prestat grans serveys á la causa democràtica, y la seguretat d' endurse'n á la tomba l' respecte dels seus enemichs y la veneració de sos correligionaris, endolceixen lo dolor produxit per una pèrdua tant sensible. TOT ARRIBA

Los fusionistas que fins are treballavan á Madrid no més, sembla que s'contractan per las províncies.

A Madrid no feyan forrolla y are ván á veure si per las províncies al ménos podrán fer bullir l' olla.

Jo m' ofereixo á ventar, y molt serà que al cap-de-vall, los que dejunan no menjin alguna cosa.

Una frasse de un periódich canovista:

«Lo que menjaran los fusionistas en lo tibéri del Tívoli de Barcelona, á algú, sense moure's de Madrid, se l' hi indigestarà.»

Ho crech molt bé. Així en Cánovas.

Afirmacions dels oradors del Tívoli que recullim y arxivem:

Lo Sr. Rius y Taulet: «Avergonyits los amichs del govern de tanta inmoraltat, han inventat lo terme irregularitats.»—Los conservadors diuhien: «Que s'perdi tot ab tal que se salvi l' govern.» Los constitucionals exclamen: «Que s'perdi l' govern y s' salvi l' país.»—«Lo partit constitucional vē de la llibertat y vā á la llibertat.»

Si n'vē y se n'hi torna, senyal que are com are no hi es.

Lo Sr. Reig: «De res han servit los exemples del passat per evitar que s' vaja formant un vuit alrededor de las institucions.»

Y de que s'serveixen als constitucionals los exemples del present?

Lo Sr. Castellet: «La fusió significa l'últim estors que han de fer tots los països, avants de donar-se per enganyats.»

Si fós l'últim!

Lo Sr. Manté: «Nosaltres volém llibertat, molta llibertat; llibertat per la premsa, llibertat pèl sufragi, drets de reunio y de associació, descentralisació administrativa, y consti que per tapar las irregularitats tenim molta estopa.»

Si com ne tenen també per tapar totas las esclietxas del teatro del Tívoli.

Lo Sr. Baró: «La monarquia té dos grans enemichs: en Cánovas y en Castelar.»

Tractantse de aquest punt, callo.

Lo Sr. Balaguer: «Tractantse dels interessos d'Espanya, jo no perteneixo al meu partit; perteneixo á tots.»—«Primer es la pàtria y després la llibertat, y avuy la defensa enèrgica de la llibertat es necessaria porque la tempesta creix y s'desencadena.»—«Lo nostre partit ó bé no té raho de ser ó bé accepta l' princípio de la llibertat sobre tot y sobre tots.»—«Fins los carlins posan la monarquia en lo tercer lloc del seu lema.»—«Nosaltres guardarem sempre l' esperit de la Constitució de 1869.»—«Acceptém la monarquia sent constitucional y liberal, y si no, no, com deyan los nostres antepassats.»

Resultat de tot: un arròs ab poca sustancia... y bastant pebre.

Un telegrama:
«Los miquelets viscaïns han detingut un carro ab un caixó de quatre arrobas y mitja de pés que contenia botons sortits de fàbrica, y que duyan las xifras de Carlos VII.»

Si per mostra de lo que s'fa en aquell país basta un botó, aqui tenen quatre arrobas y mitja de mostras.

Aquests dies corria la vēu de que s' havia suicidat á Girona un jove redactor del *Burinot* y president de una de las seccions de la Juventut Católica.

La noticia vā desmentirse, com era d' esperar, dats los sentiments religiosos de tan apreciable jove.

La veritat del fet, segons sembla, es que aquest jove vā fugir de casa seva, vā anàs en a Girona, marxá de la fonda sense pagar, y vā cometre altres pecats venials per l' istil, que ab un bon arrepentiment l' hi serán perdonats en lo confessionari.

¡Pero suicidarse! ¡Cá! Aixó no més ho fān los impíos y s'ls que no tenen vergonyal.

Los ministerials diuhien:—»Menjan los constitucionals? Donchs menjém nosaltres.»

Y ja tenen que á Sevilla preparan un banquete á n' en Romero Robledo, y á la Coruña un' altre á l' Elduayan.

Los conservadors son aixís, menján á dos carillons, com diuhien los castellans.

Pero observo que á n' en Cánovas, entre s'ls discursos dels uns y s'ls discursos dels altres, l' hi vā sortint lo tret per la culata.

Elli ha tancat les Corts perque ningú enrahoi, y are resulta que s'ls seus amichs y s'ls seus adversaris ventilan las qüestions á crit pelat, de tal manera que segons asseguran desde Sevilla contestarà en Romero Robledo á n' en Balaguer que vā parlar, com saben, desde Barcelona.

Així m' agrada: al ménos que las distancies vajin aixamplantse.

Una frasse de cert periódich ministerial, parlant del discurs de n' Balaguer:

«Lo país no necessita paraulas, sino fets.»

Som de la mateixa opinió.

¡Ho sent Sr. Balaguer?

Fets es lo que s' necessita.

LA VĒU DELS CORRESPONSALS.—Sortia un enterro de l' iglesia de Ripollet y un venedor dc sòchs que estava á la parada, d' esquena á l' iglesia no vā descubrirse, en primer lloc perque no u'veya y en segon lloc perque estava costipat. Lo capellá, anomenat Mossen Nyola vā fer passar l' enterro y l' hi vā moure un escàndol, dihen que l' faria perdre. De manera que si l' home costipat s'ha de treure la gorra, hauriam de saber al ménos, en cas de morirse, si l' vicari de Ripollet l' enterrá de franch.

A Sant Quirze de Tarrasa vā anarhi l' bisbe, y avants d' ell un comissari, lo qual tingue á bē recomenar als feligresos que no l'legissen la *Campagna de Gracia*, perque aixó s' produeix la perduta del ànima y de molts duros. En lo mateix poble la visita del bisbe ha produxit una conversió, la del arcalde, antich democrata, conegut per Cap Pelat, lo qual fins ha anat á confessar, després de 15 anys de no acostars'hi. No sabem si l' confés l' haurá absolut de cobrar més drets de lo que corresponia, per las cédulas electorals. En tot cas no creyém que l' absoluigui tant facilment lo tribunal, qu' entén en l' assumptu.

A Cambrils hi ha hagut grans funcions d' iglesia y reparto de uns papers tant especials contra la blasfemia, que l' respecte que ns mereixen los lectors de la *Campagna*, no ns permeten reproduirlos.

VARIACIONES.

En lo Tívoli l' diumenge va donarshi un gran dinar, hont los sagastins menjaren eom si estessin gobernant.

Paganells, sempre que vulguin podrán reunirse á menjar; pero pagantlo la Espanya.... me sembla que vā molt llach.

Aragó un carril demana que atravessi fins al Nort; pero l' Gobern l' hi fa l' orní y per tot té oposició. Per xo l' nostre Fontrodona, per complaire á tot lo mon, déu volgner que l' carril passi per un carrer d' Aragó.

Los moderats se reuneixen en junts un dia d' aquells y ningú sab bē la causa de tal aconteixement.

Uns diuhien que s' per disoldre's; altres per mocar á un d' ells; jo opinó que si s' reuneixen es per ferse passá l' fret.

Quan s' escapan alguns fondos y un empleat vā a acompañarlos tots los diaris d' aixó n' diuen una irregularitat.

D' aquí endavant d' un fulano que aprofiti l' temps robant, ja no haurém de dirne un lladre si no un home irregular.

Las Provincias Vascongadas se queixan amargament perque l' Gobern no s' hi toqui res de s'ls seus fueros y lleys. Si elles volen tenir fueros, en Cánovas tamé n' tē y no vol que altres ne tinguin, ni que siguin de paper.

La *Circo Fecestre* ja avisa que com que l' fret vā a pretant, ara es l' última setmana y després se tancará. No ha calculat p' a l' empresa los trastorns que aixó ha causat. L' Iglesias y en Fontrodona s' hont redimontri aniran?

Los religiosos francesos no volen deixá l' convents, y s' arman y s' paragelan pera oposarse als decrets. Tant bēlichs sent els francesos!... Es cosa que no s' enten: si fossin frares d' Espanya ho compendriam molt bē.

Aquest dia al Cementiri van aná a visitá l' morts tots aquells que hi tenen cendres dignes d' apreci y recort. Y s' concejals que ns regeixen, van fe l' solemne bunyol de no aná a portar coronas á tots los seus electors.

Aquell pare Garagarza, que vā moure tant brigit predicant allá a Viscaya, sembla que ha anat á Madrid. Deyan que l' expulsarian y ara s' fica més en dins.... Qui sab! Encare l' vull veure bisbe ó una cosa aixís.

Montenegro vol Dulcigno, lo Sultan no l' vol donar, los uns espera qu' espera. l' altre fent temps y passant. Com a Espanya: aquí Dulcigno es lo poder suspitar, la füssió es lo Montenegro, y en Cánovas lo Sultan.

C. GUMA.

N periódich de Madrit suposa que a n' en Cánovas tot sovint l' hi xiulan las orellas, y que una vēu misteriosa l' hi diu lo següent.

«En cada centuria envia Déu un geni á la humanitat. Qui es lo geni de aquest sigle, Antonet? Qui ha de ser, més que tú!»

Y en Cánovas no s' posa may davant de un mirlall perque fins l' ilusió de que puga existir un altre home com ell, l' assesina.

Lo cementiri de Barcelona es plé de gom á gom, y l' Gobernador tracta de tancarlo.

Jo crech que l' Ajuntament hi fará oposició, perque si tancan lo cementiri com se ho farán los morts per anar á votar quan vingan las eleccions?

Al govern ja casi no l' hi quedan periódichs de oposició, y com que la gana no l' hi passa, are s' entreten menjantse comités democràtichs.

El que vaja fent, y nosaltres anirém apuntant. Després de dinar, haurá de pagá l' gasto.

Vénen uns anells imitació de coral, que si hi arriba á tocar una guspira, s' inflaman ab una rapides tant extraordinaria, que no hi ha més que perdre l' dit.

Doném la vēu d' alerta, sobre tot als conservadors.

Ell no poden dur anells inflamables.
¡Com que 's creman tant aviat!

Una pobra demana caritat, y una senyora compassiva sabent que aquesta pobra té un fill l' hi regala uns pantalons usats.

Quan arriba de retorn á casa sèva, lo noy de la pobre al sentir que l' hi han regalat uns pantalons per ell, se 'ls mira ab detenció y exclama:

—Teniu, ja 'us hèu deixat enganyar. ¿Qué no vèyau aquest forat?

En las carreras de caballs del dia 5 de Novembre vā disputarse la segona carrera un caball batjat ab lo nom de *Canova*.

Darrera d' ell vā corre un' euga anomenada *Miss Pretention*.

Darrera de *Canova Miss Pretention*.... Vaja, la sèva dona.

Tothom sab que l' ex-cabecilla Pérula ja es á l' Habana ab un os á la boca.

Donchs apena ha sigut nombrat lo pare jefe de Hisenda, tot desseguit han donat un empleo al fill.

Ab aixó dels carlins empassats succeheix com ab las sanguoneras. La filla de una sanguonera es un' altra sanguonera, y tant bona per xuclar es la sanguonera mare com la sanguonera filla.

L' escena passa á Marsella durant l' expulsió dels frares. Aquests surten del Convent afilerats de dos en dos y cantant lo *Magnificat*.

Los liberals casi fan coro ab ells.

Perque 'ls liberals fregantse las mans de gust, si no cantan lo *Magnificat*, exclaman:—¡Home, magnific!

Lleó XIII ha fet un non sermó, en lo qual declara que no es libre.

Y té raho 'l Papa.
No es libre, perque 'ls jesuitas y 'ls dominicos lo tenen pres.

A Madrid hi ha hagut carreras de caballs repartintse premis de 90 mil duros.

Ja 'n saben; en l' Espanya conservadora dona més la carrera de caball que la de mestre d' estudi.

A Córdoba y á Barcelona los fusionistas s' han encarregat dels teatros, precisament en los días en que en casi tots los d' Espanya 's representa 'l *D. Juan Tenorio*.

A Córdoba 'l marqués de la Vega de Armiño y á Barcelona en Balaguer, ab los seus discursos han representat lo protagonista de l' obra de 'n Zorrilla.

La fusió ha arribat al final del acte, en que 'l Tenorio diu:

«Llamé al Cielo y no me oyó
y pues sus puertas me cierra,
de mis pasos en la tierra,
responda el Cielo, no yo.»

Lo públic del galliner aplaudeix.

L' *Esquella de la Torratxa* ha publicat aquesta setmana una intencionada caricatura sobre 'l fàctori del Tívoli. Representa un grup de periodistes que 's dirigeixen á la porta, mentres lo director de la *Crónica*, vestit de miliciano y un redactor de la *Bomba* ab un' arma á las mans, los hi tanca lo pas, dihen:

—¡Atrás paisanos!!!!

Al edifici de la Direcció de la Deuda, establert á Madrid hi ha goteras, y aquests últims días de pluja hi queya á dintre molta aguia.

De lo qual resulta lo que ja sab tothom.

Que moltes vegadas los títols de la Deuda 's tornan papers mullats.

Lo fiscal del Tribunal Supremo, qu' es un fiscal de mena, després de publicar una circular escitant lo zel dels fiscals d' imprenta, n' ha publicat un' altra, encaminada segons diuen á robustir lo principi de autoritat.

—Desenganyar-se, deya un intelligent: si volen robustir á l' autoritat conservadora, que 's deixin de circulars, y que l' hi dongan l' oli de fetje de bacallá.

A Hungria se celebravan eleccions, y una

dona guapíssima vā anunciar en los periódichs, qu' estava disposada á donar un petó, á tots los que votessin la candidatura del novelista Jokay.

A aquesta dona tant amable y entusiasta se l' hi vā seguir causa pél delicte de corrupció electoral.

Aquí á Espanya lo menos l' hi haurian denat un estanch.

Algú que vol ser polit, de las irregularitats ne diu *filtracions*.

Està bè.
Convinguém donchs en que la canyería conservadora està plena de forats.

Lo govern sembla que tracta de concedir la gran des d' Espanya al Conde de Toreno.

Casi seria més apropiat que l' hi concedissen la gruixaria d' Espanya.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA 1.—*Mata-dolores*.
2. ID. 2.—*Peresa*.
3. MUDANSA.—*Talla, Palla, Dalla*.
4. ENDEVINALLA.—*La y grega*.
5. LOGOGRAFO NUMÉRICH.—*Ramon*.
6. CONVERSA.—*Cassino*.
7. TRIANGUL DE PARAULAS.—*Mirall*

Mira

Mir

Mi

M

8. GEROGLIFIC.—12 dotzenas fan una grossa.

Han endavatinat totes vuit solucions los ciutadans Grapas, Ex-Bolea n.º 2, Un Recoleta, Dós pica-pinyas, y J. C. Puntarri; n.º han endavinadas 7 Lo del Llobregat y Enrich San Pons; 6 Pere Gras; 5 T. B. de Buda y Angulós; 4 Nyapups, Pau dels Timbals y Pà y naps; 2 Sicuterat y Lambert Comellas; y 1 no més Un Ayguader y Pere Pau de la Fona.

XARADAS.

I.

Es ma primera una lletra
y la segona també;
una planta es tercera y quartia
que put mès qu' una guineu.
Una tot, pobre, m' estima
y jo no m' hi casaré
perque per més qu' es molt rica
no vull fer riure á la gent.

RAFEL CURENYA.

II.

Vos dich que la dos y tres
no dona gaire primera;
necessita molta tot
que l' estudia y qui' ensenya.

VINAGRERO.

ACENTÍGRAFO.

Segons del modo que 'm diguis
soch un riu molt conegut
ó bè soch lo nom que 's dona
al home, en sa juventud.

PEPET CERILLA.

MUDANSA.

Del ivern soch una fruya;
soch propietat sois del home;
se diu al que ven molt vi,
y sent santa, soch un poble.

MARIMONERA.

TRENCA-CLOSCAS.

Ganas de Tocino.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un poble de Espanya.

RESPINGUL.

CONVERSA.

—Peret, ja sabs la novetat.
—Are t' ho volia preguntar.
—Renoy ja 't dich jo qu' hem patit.
—Tu tot t' ho guanyas; que hi ha.
—Es cosa molt séria, la Pepa...
—Ruch, digas d' una vegada: ¿que tè?
—Are ja hem dit lo seu estat.

MACARI BUNYOL.

TERS DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab si abas que llegidas vertical y horizontalment diguin: la 1.ª ràflla una cosa que te qua; la 2.ª un nom de dona y la 3.ª un altre nom de dona.

PARE XIERA.

GEROGLIFIC.

IX I

7 7 7 7 7 7 7

E

UN TAPÉ Y F. DE T.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' inserirse 'ls ciutadans Dionisi Dinorho, Enrich Sanpons, Tres Mes, Un Recoleta y Perfectissim.

Las demés que no 's mencionen no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envien los ciutadans Joan Tastardinas, Lo del Llobregat, J. E. Puntarri, Anònim, Victor Ferrer, Jaume Barnilla, Un Adroquer, Valentí Julivert, O. R., A. Cullis y Pujol, y Un Sant Feliusense.

Ciutadans Dionisi Dinorho y Tre. Mes: Passat de les xaradas no pot insertarse res més.—Recoleta: Publicarem lo qu'envien, un quadrat, un rombo y un logogrifo.

—Enrich Sanpons: Idem un rombo de vosté.—Grapas: Idem la conversa.—Leandro: Gracias per la carta, si bé ja comprendrà que la séva molta extensió no 'ns permet insertarla; gracies també per les dugas fullas.—Quirset Quirsa y S. D. Ripoll: Se 's agraeixen les notícies qu'envien.—Pepet Negre y Farigola: La poesia arrelada podrá insertarse.—S. Gomila: Aprofitarem lo sonet *Lo mon*.—Victor Soler: Idem casi tot lo de vosté.—Abecedari: Lo fondo de la séva poesia es frívola.—I. S. C. Cardona: La notícia es grave, y antes de donarla en un periódich hauria de posarla en coneixement dels Tribunals.—Angel Salaber: Publicarem lo geroglific.—J. Anguera y Anguera: Idem un cantar y 'l geroglific.—A. Solà y Vidal: Insertarem lo que 'ns envia.—Antiguo suscriptor de la Campana: Los números que vosté 'ns ofereix, sempre que la colecció siga completa no 'ls bi podrém pagar més que al prèu ordinari.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

FRUYTA
DEL TEMPS
colecció de poesias originals per
JULIO F. GUIBERNAU
(C. GUMÀ)

Es una obra qu' ha merescut elogis de casi tota la premsa de Barcelona, forma un volum en octau de mes de 200 pàgines, imprès ab esmero, bon paper y costa sols 10 rals.—Lo trobarán de venta en las principals llibrerías y en la llibrería de Lopez, Rambla del mitj, 20.

ALGARO DE ALCAÑIZ AL
TEATRO DEL TÍVOLI.—D. JUAN TENORIO.

—Aquí me tienes, D. Juan,
y hé aquí que vienen conmigo
los que tu eterno castigo
de Dios reclamando están.